

自分を成長させる和歌山

ブイ・ホン・ニユン
教育学部 交換留学生 ベトナム

留学生から見た和歌山はどんなところですか？9ヶ月前、この質問をされていたら、私は絶対に答えられなかっただろう。なぜなら、あの時は、きちんと考えてから交換留学生プログラムに応募したのではなく、むしろ書類選考に通れて、担当の先生に祝電をいただいてから和歌山に関する情報を調べようと思っていたからである。それゆえ、和歌山に留学できたことは運命で決められていたことではないだろうかとずっと思っている。

和歌山は日本の大都市の一つであるとは言えないものの、ベトナムの大都市で住んでいた私にとって、静かな自分の離れた故郷を思い出させる場所である。和歌山に来た瞬間から好きになってしまった。今は、和歌山大学での生活を楽しみながら、優しい先生たちのお世話によってより成長できただけでなく、様々な国の文化に触れることによって、自分の視野も広げることができるようになった。毎日このまま心穏やかに過ごすことも出来たはずだったが、アルバイトを始めることにし、私の人生は大きく変わるようになった。

最初、親から資金援助を受けないようになりたいと思い、アルバイトを始めることにした。仕事は仕事と割り切っていて、生活のためのお金を稼ぐ単なる手段であるという考えを持って、くら寿司に応募してみた。しかし、合格し採用されたものの、バイト先の先輩が何を言っているのか全く理解できないほど自分の日本語能力が低いことで、与えられた

仕事がうまく出来ない、新しい環境に溶け込むのがなかなか難しいといった、様々な問題が発生してきた。そうするうちに、先輩の信頼も徐々に失っていき、最初の2ヶ月間、清掃の仕事しか任されなかった。それまで体を動かす仕事をしたことがなかった私が、7時間洗い場で働くという経験をするようになった。何の価値もない自分がまだ頑張れるのか、この仕事を続けるべきなのか、もしバイトをやめたらどうすればいいのかと長い

間悩み、ウツ的な状態に陥った。しかし、最後にどうにもならなくなった時、自分の弱さを認めた上で変えられる部分だけでも変えていこうという気持ちになった。バイト先の皆さんに認められるには、自分の能力を証明するしかないと思い、最後まで頑張ってみようと思った。

頑張ることができたのは、もちろん私一人の力ではない。今日の私があるのは、ある特別な存在の先輩のおかげであるといっても過言ではない。初出勤日から先輩に様々なこと

を教えてもらったり、間違いを優しく指摘してもらったり、仕事をさせすぎないように手伝ってもらったりしたおかげで、より早く仕事に慣れてきた。そして、私の努力を最初に認めてくれたのも先輩であった。先輩のイキイキと働いている姿を見ると、自分も何となく元気になって、「もっと頑張らないと！」と考えることが多くなったのである。

決して優等生ではなかった私であるが、3 か月くらいたったあたりからバイト先の中の風向きが変わってきた。次第に先輩の信頼を得るようになり、責任のある仕事を任されるようになってきた。くら寿司でのアルバイトは、フロントスタッフとキッチンスタッフに分けられ、年齢層は青年から高齢の人までと幅広い。みんなと一緒に働きながら、話しかけてもらったり、色々お世話になったりすることで、バイト先に居場所を見つけることができた。週末や祝日になると、お客さんが多くなって、休む時間がないほど忙しい。しかし、疲れなど全く感じなかった。他の人の後ろを通る時の「通ります」、冷蔵庫を開ける時の「開けます」、お客さんが来る時の「いらっしゃいませ」のみんなの声、キッチンの中での機械の音、自分の仕事に全力集中して働いている雰囲気。それはいつの間にか、すべて貴重な経験になっていった。さらに、いつか「和歌山はどんなところなのか？」と聞かれると、何となくくら寿司のことを思い出して、そこで学んだことについて話したいと思うようになっていた。確かに、バイトをしたことによって、自分はより精神的に成長し、稼いだお金をもっと大切にするようになった。その上、「お客さんに美味しい食べ物を」という一つの目標に向かってみんな協力して頑張った時には何ものにも替えがたい達成感や充実感も味わえた。

ある日、親友に「将来、機会があれば、和歌山に戻りたい？戻ったら、くら寿司に食べに行きたい？」と聞かれた。実は、今でもこの質問にまだ答えられていない。3年、5年、10年後、和歌山に戻る機会があったら、その時の和歌山は今の和歌山とどのように違うのか、今のくら寿司で働いている人々はその時、まだ働いているのかと考えている。おそらく今やっていることはこの先やる機会はないかもしれない。今バイト先と一緒に働いている同僚とは、この先会う機会がないかもしれない。しかし、別れを惜しむのは有意義な時間を過ごせたことの証である。自分に自信がなくなった時の苦しみ、認められた時の喜び、別れの時の悲しみ。全ては日本で忘れられない思い出の一つになった。今自分にできるのは、「今」を大切に生きていくことである。

もし将来、和歌山に戻る機会があれば、留学生であった「私」を成長させた和歌山を違う角度から見てみたいと思う。

Wakayama - nơi mình đã “lớn” thêm một chút

Bùi Hồng Nhung

Sinh viên trao đổi khoa Giáo dục / Việt Nam

Wakayama trong mắt du học sinh là một nơi thế nào nhỉ? Nếu như mình của chín tháng trước phải đối mặt với câu hỏi này, chắc hẳn mình sẽ chẳng thể trả lời được. Lý do nằm ở chỗ, mình đã không tìm hiểu kỹ càng rồi mới ứng tuyển vào chương trình trao đổi du học sinh, mà trái lại, mình chỉ thực sự bắt đầu lo mọ tra cứu thông tin về Wakayama sau khi nhận được cuộc gọi chúc mừng từ giáo viên rằng mình đã vượt qua vòng sơ loại. Do vậy, mình vẫn luôn định ninh nghĩ, việc mình trở thành du học sinh tại Wakayama là điều đã được định đoạt bởi số mệnh.

Mặc dù Wakayama không phải là một trong những thành phố lớn của Nhật Bản, song đối với một người sống tại thủ đô của Việt Nam như mình, Wakayama yên bình và vô tình gợi nhắc mình về quê hương thân thuộc ngày xưa. Vì thế, ngay từ khoảnh khắc đặt chân tới nơi này, mình đã nhanh chóng đem lòng thương nhớ. Không chỉ có vậy, mình tận hưởng cuộc sống đại học ở Wakayama hơn mình tưởng, trưởng thành hơn nhờ vào sự quan tâm dạy dỗ của đội ngũ thầy cô giáo nhiệt thành, mở rộng thế giới quan của bản thân thông qua việc tiếp xúc với nhiều nền văn hoá của các nước khác nhau trên thế giới. Vốn dĩ mọi thứ cứ êm đềm trôi qua như vậy thì tốt biết mấy; tuy nhiên, cuộc sống của mình đã hoàn toàn thay đổi kể từ khi mình bắt đầu đi làm thêm.

Ban đầu, mình lựa chọn đi làm thêm chính bởi mình muốn trở nên tự lập để không cần phải nhận tiền trợ cấp từ bố mẹ. Với suy nghĩ: “Công việc là công việc. Công việc chỉ đơn thuần là một phương tiện giúp bản thân kiếm tiền trang trải cuộc sống”, mình đã thử sức ứng tuyển vào Kura Sushi. Song, sau khi được nhận vào làm, đã có không ít những vấn đề nảy sinh, như việc trình độ tiếng Nhật của mình kém tới mức không thể hiểu được mọi người đang nói gì, như việc mình không thể hoàn thành trọn vẹn những nhiệm vụ được giao, hay việc mình khó hoà nhập với một môi trường mới. Do đó, mình dần đánh mất đi niềm tin từ cấp trên và hầu như chỉ được phân công cho những công việc dọn dẹp trong hai tháng đầu tiên. Một người chưa từng có kinh nghiệm làm công việc tay chân như mình khi ấy đã phải đi rửa bát trong bảy tiếng đồng hồ. Mình đã băn khoăn rất lâu rằng, mình - kẻ chẳng mang một giá trị gì cả - còn có thể cố gắng được nữa chẳng, có nên tiếp tục công việc này nữa chẳng, hoặc giả sử mình nghĩ việc thì mình nên làm gì mới phải. Rồi cứ thế, mình rơi vào trạng thái sầu muộn. Tuy nhiên, vào những lúc không còn con đường nào cho mình cả, chẳng phải mình nên chấp nhận điểm yếu của chính mình và dần thay đổi những gì mình có thể thay đổi? Mình cho là, để được mọi người ở nơi làm thêm công nhận thì chỉ còn cách chứng tỏ năng lực của bản thân, nên mình đã quyết tâm thử cố gắng tới bước cuối cùng.

Để làm được điều đó, tất nhiên không chỉ dựa vào công sức của mỗi bản thân mình. Nói rằng mình đi đến được ngày hôm nay chính là nhờ có một người tiền bối đặc biệt cũng không hề là nói quá. Cậu ấy đã chỉ dạy cho mình nhiều điều kể từ ngày đầu tiên mình đi làm, luôn nhẹ nhàng nhắc nhở những lỗi sai của mình và sẵn tay giúp đỡ mình để mình không bị “quá tải” công việc. Vì vậy, mình đã có thể trở nên “quen việc” nhanh chóng hơn. Đồng thời, cậu ấy cũng là người đầu tiên công nhận sự nỗ lực của mình. Nhìn vào dáng vẻ làm việc đầy năng lượng của cậu ấy, nhiều lúc,

chính bản thân mình cũng như được tiếp thêm sức mạnh và rồi tự nhủ rằng mình phải tiếp tục cố gắng hơn nữa.

Tuy mình không phải là một người giỏi giang gì cho cam, nhưng khoảng từ tháng ba trở đi, tình hình ở chỗ làm thêm đã hoàn toàn thay đổi. Mình dần lấy lại được niềm tin từ cấp trên, được giao cho những công việc đòi hỏi thêm trách nhiệm. Nhân viên ở Kura Sushi được chia thành nhân viên nhà bếp và nhân viên lễ tân, với độ tuổi đa dạng từ thanh thiếu niên cho tới người cao tuổi. Nhờ có những lúc cùng làm việc với mọi người, được mọi người bắt chuyện và giúp đỡ, mình đã tìm thấy nơi mà mình thuộc về. Vào những ngày đông khách như ngày cuối tuần hay ngày lễ, dù bận rộn tới mức không có cả thời gian để nghỉ ngơi, mình cũng không hề cảm thấy mệt mỏi. Tiếng mọi người nói “Tôi đi qua đây nhé” khi đi sau lưng người khác, “Tôi mở nhé” khi cần mở tủ, “Chào mừng quý khách” khi khách tới; tiếng máy móc trong căn bếp nhộn nhịp và không khí làm việc tập trung cao độ. Từ lúc nào, tất cả những điều ấy đã trở thành một phần kỷ niệm quý giá đối với mình. Và từ lúc nào, khi được hỏi “Wakayama là một nơi như thế nào vậy?”, mình sẽ bất giác nhớ đến Kura Sushi, bất giác muốn kể về những điều mình đã học hỏi được ở đó. Quả thực, chính bởi kinh nghiệm có được tại chỗ làm thêm, mình đã trưởng thành hơn về mặt tinh thần và biết quý trọng những đồng tiền mà mình làm ra. Hơn nữa, mình cũng được nếm trải cảm giác thành tựu và thoải mái khi cùng chung sức với mọi người, cố gắng để hướng đến một mục đích chung là làm ra những món ăn ngon. Đó là một cảm giác khó gì có thể thay thế được.

Một ngày nọ, bạn thân mình hỏi, “Sau này mày còn muốn quay lại Wakayama không? Nếu có quay lại, mày có muốn đi ăn ở Kura nữa không?”. Thực lòng mà nói, đến bây giờ mình vẫn chưa trả lời được câu hỏi đó. Ba năm, năm năm hay mười năm nữa, nếu mình có cơ hội quay lại Wakayama, thì Wakayama khi ấy sẽ khác Wakayama hiện tại ra sao, những người đang làm việc ở Kura lúc này liệu có còn làm việc đến lúc ấy? Có thể, sau này mình sẽ chẳng còn cơ hội làm những việc mà mình đang làm. Có thể, mình sẽ chẳng còn cơ hội gặp lại những người đồng nghiệp mình đang cùng gắn bó. Tuy nhiên, nỗi buồn khi chia ly cấp bốn chính là minh chứng rằng mình đã đi qua một quãng thời gian đầy ý nghĩa. Nỗi đau đớn khi đánh mất niềm tin vào bản thân, niềm hạnh phúc khi được công nhận và nỗi buồn chia ly. Tất cả đều sẽ trở thành một kỷ niệm chẳng bao giờ quên được của mình tại đất nước mặt trời mọc. Điều mình có thể làm bây giờ, đó chính là trân trọng và sống vì hiện tại.

Tương lai, nếu như mình có cơ hội quay lại Wakayama, mình nghĩ, khi ấy mình muốn nhìn Wakayama từ nhiều góc độ khác nữa, không chỉ riêng là một Wakayama đã khiến cô du học sinh ngày trước từng bước trưởng thành.